

Verjnuarmu, K

Uamun harmoossa usvassa ku taevaalta tulj' mustoo vett
Kyl makas tuhkan seassa, ee olluna elossa kett
On sotajoukot jo poekessa ja rannassa vuan tervavene
Pappi kjet ristiss noetuu on se nyt vuan perkele

On taesto verinen herenn ja kyln immeiset kylymn
Ee kuulu inj sotarumpujen ee soe laalu kaanis lintujen
Raaniot tuhkassa seisoo kalaman kry haesoo
Verj' peitt routasen muan ja uutta elloo oottoo sua

Viitakemies kuakin selss istuu, kahtoo kyln raanioeta
Tolohottaa alas tyhjyyteen, kaekki ntt vitun aatiolta
Pappi mannoo elmn helevettiin, kirroo suuren herran
Pyyt lohtuva pipirulta tmn yhen ja aenoon kerran

Kirroon sinuva luojoo, ku piinoot minuva ruojoo
Tuska valtoo syvmmen ku kuolo korjoo sattoo
Verj' ttt muan kaekki elv kattoo